

MATTHEW PERRY
Friends, iubiri și
marele lucru teribil

Traducere din limba engleză și note de
RUXANDRA TOMA

Cuvânt-înainte de
LISA KUDROW

NEMIRA

„Cea mai bună soluție este să nu te dai niciodată bătut.“¹

ROBERT FROST

„Ajută-mă să mai trăiesc încă o zi.“²

JAMES TAYLOR

¹ Vers din poemul *A Servant to Servants* al poetului american Robert Frost (1874-1963) (n. tr.).

² Vers din cântecul *Fire and Rain*, cântec despre dependența de droguri, compus de cantautorul american James Taylor (n. tr.).

CUVÂNT-ÎNAINTE

de LISA KUDROW

— Ce mai face Matthew Perry?

Asta-i întrebarea care mi s-a pus cel mai des de-a lungul anilor. Și înțeleg de ce atât de mulți oameni sunt curioși – pentru că ei îl iubesc pe Matthew și vor să se asigure că este OK. La fel și eu. Însă m-am simțit întotdeauna deranjată când întrebarea venea din partea presei, pentru că nu puteam să răspund așa cum voiam: „Este povestea lui Matthew și eu nu am niciun drept să o spun în locul lui, serios!“ Și mi-aș fi dorit să pot continua: „Acestea sunt probleme de natură strict personală și mie mi se pare că se ajunge la un soi de bârfă, dacă puneți întrebarea altcuiva, iar eu nu am de gând să-l bârfesc pe Matthew Perry în fața voastră.“ Dar, fiindcă știu că a nu da niciun răspuns ar putea să facă și mai mult rău, câteodată mai spun doar: „Cred că este bine.“ Măcar

vorbile astea nu îl aduc din nou în centrul atenției și poate că așa are parte de puțină intimitate, cât timp încearcă să se ocupe de boala lui. Adevărul este că nu prea știam cum o duce Matthew. Așa cum vă va mărturisi și el în carte, ținea totul secret. A durat ceva până și-a găsit cât de cât liniștea, ca să ne poată povesti prin ce trecea. În toți acești ani, eu nu am încercat nici să mă amestec în viața lui, nici să vorbesc deschis cu el, pentru că îmi dădeam seama – din puținele lucruri pe care le cunoșteam despre dependența de droguri și de alcool – că nu am cum să-l ajut să-și revină. Cu toate astea, am avut momente când m-am întrebat dacă nu cumva am greșit fiindcă nu am făcut mai mult, fiindcă nu am făcut nimic. Dar uite că am ajuns să înțeleg că boala asta îl măcina încontinuu și nu avea deloc de gând să înceteze.

Prin urmare, mi-am concentrat toată atenția asupra lui Matthew, omul care mă făcea să râd zilnic foarte tare și, o dată pe săptămână, aproape că rămâneam fără aer, atât de tare râdeam. Și l-am regăsit pe el, pe Matthew Perry, extrem de inteligent și mereu pregătit cu cea mai bună replică... Fermecător, adorabil, sensibil, inteligent și rezonabil. Tipul ăsta încă există, în ciuda luptelor cumplite pe care le duce. Este același Matthew care ne-a binedispus pe durata istovitoarelor filmări de noapte pentru genericul cu fântâna arteziană. „Toată viața mea, numai în fântâni m-am bălăcit!“ „Suntem cam learcă, nu?“ „Tot timpul am fost flească!“ (Datorită lui Matthew ne distrăm atât de tare în generic.)

Nu l-am văzut pe Matthew prea des după *Friends*¹, așa că nu-mi permit să emit presupuneri în legătură cu starea lui.

Abia din cartea asta am aflat ce a însemnat pentru el dependența și cum a reușit să-i supraviețuiască. Sigur, Matthew mi-a mai spus niște lucruri de-a lungul timpului, dar niciodată nu a intrat în asemenea detalii. Acum ne primește în mintea și în sufletul lui, într-o manieră sinceră, fără să ascundă absolut nimic. Da, nu mai trebuie să ne întrebați ce mai face Matthew. V-o spune el însuși.

A trecut prin clipe incredibil de grele și a reușit să supraviețuiască, dar habar n-am avut de cât de multe ori a fost pe punctul de a da greș. Mă bucur că ai rămas aici, alături de noi, Matty! Bravo! Te iubesc!

¹ Deși traducerea consacrată în limba română a serialului este *Prieteni tăi*, am ales să păstrăm titlul original atât pe copertă, cât și în interiorul textului, pentru că fanii *Friends* îl cunosc astfel; de asemenea, pe copertă am optat să folosim grafia preferată de autor, fără litere cursive, pentru a sugera măcar jocul de cuvinte intraductibil în limba română (n. ed.).

PROLOG

Bună! Mă numesc Matthew, deși e posibil să mă știi după alt nume. Prietenii îmi zic „Matty“.

Și ar cam trebui să fiu mort.

Dacă vrei, poți să consideri tot ceea ce o să citești în continuare ca fiind un mesaj din lumea de dincolo, lumea *mea* de dincolo.

Este Ziua a Șaptea a Durerii. Când zic „Durere“, nu mă refer la vreun deget de la picior strivit și nici la filmul *Cât îmi dai ca să te împușc din nou?* Scriu Durere cu majusculă, pentru că a fost cea mai îngrozitoare din câte am simțit vreodată în viața mea – Idealul Platonice al Durerii, durerea imaculată. Se spune că durerile nașterii sunt cele mai rele. În cazul ăsta, durerea mea este cea mai rea dintre toate durerile imaginabile, dar lipsită de fericirea pe care mi-ar aduce-o un nou-născut pe care să-l pot ține în brațe la final.

O fi fost asta Ziua a Șaptea a Durerii, dar era și Ziua a Zecea a Nemișcării. Dacă te prinzi ce vreau să zic. Nu-mi mai făcusem nevoile de zece zile – poftim, asta am vrut să zic! Ceva nu era în regulă, chiar deloc, iar durerea nu era una surdă, pulsantă, așa cum sunt durerile de cap. Nu era nici intensă și pătrunzătoare, ca aia pe care am simțit-o la treizeci de ani, când am făcut pancreatită. Asta era o Durere complet diferită. Aveam senzația că o să-mi explodeze corpul dintr-o clipă în alta. Aveam senzația că tot ce era în mine se răsculase și voia să dea năvală afară. Nu, nu era de glumă cu Durerea asta.

Plus sunetele. Dumnezeu mare, sunetele alea! În mod normal, sunt un tip destul de liniștit și de retras, dar, în noaptea aia, am zbierat cât mă ținea gura. În unele nopți, când bate vântul din direcția potrivită, iar mașinile se duc și ele la culcare, auzi urletele oribile pe care le scot coioții care sfâșie vreo vietate în Hollywood Hills. La început, ți se pare că sunt niște copii care râd departe, foarte departe de locul unde te afli tu, apoi îți dai seama că nu-i așa – este moartea, care a coborât la poalele muntelui. Însă mult mai rău este când încetează urletele, pentru că știi că vietatea a murit. Asta este iadul.

Pentru că, da, iadul există. Minte cine zice că nu-i așa. Eu am fost acolo. Iadul există. Și punct.

În noaptea aia, eu eram animalul. Încă mai urlam, și mă zbăteam, și mă agățam cu disperare de viață. Pentru că tăcerea ar fi însemnat sfârșitul. Habar n-aveam cât de aproape eram de sfârșit.

În perioada respectivă, locuiam într-un centru de recuperare din Southern California. Ceva perfect normal – mi-am

petrecut jumătate din viață în centre de tratament sau de recuperare. Și e în regulă dacă ai douăzeci și patru de ani, dar nu e prea plăcut la patruzeci și doi de ani. Acum aveam patruzeci și nouă și încă mă chinuiam să scap de năravurile mele păcătoase.

Deja știam mai multe lucruri despre dependența de droguri și de alcool decât știau toți terapeuții și majoritatea doctorilor cu care am avut de-a face în aceste instituții. Din păcate, o asemenea autocunoaștere nu-ți este de niciun folos. Dacă s-ar putea ajunge la abținere doar prin eforturi susținute și prin însușirea cunoștințelor din domeniu, monstrul ăsta care mă bântuie n-ar fi acum decât o vagă amintire neplăcută. Ca să pot rămâne în viață – doar atât, nimic mai mult –, mă transformasem într-un pacient de profesie. Hai să n-o mai iau pe ocolite și să-ți spun deschis: la patruzeci și nouă de ani, încă îmi era teamă să rămân singur, pentru că, atunci când eram singur, creierul meu dement (dement doar în privința asta, ca să fim bine înțeleși) găsea întotdeauna câte o scuză ca să facă o tâmpenie de neînchipuit: adică să mă pună să beau și să iau droguri. În ciuda faptului că mi-am distrus zeci de ani din viață făcând asta, mi-e groază că s-ar putea s-o fac din nou. Nu mă tem să vorbesc în fața unei săli pline cu douăzeci de mii de oameni, dar pune-mă singur pe canapea, în fața televizorului, și o să-mi ies din minți de frică. Îmi este teamă de propria minte; îmi este teamă de propriile gânduri; îmi este teamă că mintea mă va îndemna să apelez la droguri, așa cum a făcut-o de atât de multe ori înainte. Mintea mea este hotărâtă să măucidă. Știu asta. În permanență mă simt singur,

îndurerat și mă agăț cu disperare de gândul că mă va putea repara cineva, cineva din exterior. Însă ceilalți au încercat absolut totul!

Julia Roberts este iubita mea. *Nu contează, trebuie să bei ceva.*

Tocmai ce mi-am cumpărat casa visurilor mele – de la ferestrele ei se vede tot orașul! *N-ai cum să te bucuri de asta dacă nu cunoști pe cineva care să vândă droguri.*

Câștig un milion de dolari pe săptămână – adică am un succes nebun, da? *N-ai vrea să bei un pahar? Păi, da, aș cam vrea. Mulțumesc mult de tot.*

Aveam absolut tot ce-mi doream, însă nu era decât o amăgire. Pentru că nimic nu putea să mă repare. Au trecut ani până când am reușit să pricep care anume era soluția. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Toate chestiile astea erau nemaipomenite – relația cu Julia, și casa de vis, și milionul de dolari pe săptămână –, iar eu o să fiu pe veci recunoscător pentru că am avut parte de ele. Sunt unul dintre cei mai norocoși oameni de pe planetă. Și zău că m-am distrat de minune!

Însă ele nu erau răspunsul. Nu erau soluția. Dacă ar trebui să o iau de la capăt, m-aș mai duce la casting pentru *Friends*? Sigur că da. Aș mai bea? Sigur că da. Probabil că, dacă n-aș fi băut ca să-mi mai domolesc anxietățile și ca să mă pot distra în voie, m-aș fi aruncat de pe un zgârie-nori la doar douăzeci și ceva de ani. Bunicul meu, minunatul Alton L. Perry, a crescut lângă un tată alcoolic, iar asta l-a făcut să nu pună gura pe băutura niciodată în viața lui – viața lui lungă, de nouăzeci și șase de ani extraordinari.

Însă eu nu semăn cu bunicul.

Crede-mă, nu scriu toate astea ca să stârnesc mila cuiva. Le scriu pentru că așa e adevărul. Le scriu pentru că există oameni care nu înțeleg, poate, de ce sunt incapabili să se oprească din băut, deși au toate informațiile și cunosc consecințele. Exact ca mine. Vreau să vă spun că nu sunteți singuri, frații mei, surorile mele! (În dicționar, chiar sub cuvântul „dependent“, ar trebui să existe o poză cu mine, în care mă uit extrem de nedumerit în jur, neînțelegând ce se petrece.)

În rezerva mea de la centrul de recuperare din Southern California se găseau două paturi duble, iar de la fereastră se vedea tot vestul orașului Los Angeles. Într-un pat dormeam eu, iar în celălalt dormea Erin, asistenta care îmi fusese repartizată și, totodată, prietena mea cea mai bună, o lesbiană a cărei prietenie o prețuiesc nespuse de mult, fiindcă așa pot să mă bucur de compania unei femei fără să mă tem că între noi ar putea să apară tensiuni de natură romantică, așa cum se pare că s-a întâmplat ori de câte ori am încercat să leg prietenii cu femei heterosexuale (ca să nu mai zic că putem să vorbim deschis despre tipe mișto). O cunoscusem în urmă cu doi ani, într-un alt centru de dezintoxicare, unde lucra la momentul respectiv. Atunci nu mi-am revenit, dar măcar mi-am dat seama cât de minunată e femeia asta din toate punctele de vedere, așa că am furat-o imediat din centrul ăla și am angajat-o infirmieră. În timp, mi-a devenit cea mai bună prietenă. Erin înțelegea de unde pornise dependența mea și avea să-mi cunoască mai bine decât orice doctor toate eforturile pe care le făceam ca să scap de ea.

În ciuda sprijinului ei, tot am petrecut multe nopți de nesomn în Southern California. Am o problemă cu somnul, mai ales când sunt în vreun centru de genul ăsta. Ca să nu mai zic că nu cred să fi dormit vreodată mai mult de patru ore legate. Și nu mă ajută deloc că ne uitam doar la documentare despre închisori și nici faptul că tocmai încetasem să iau Xanax, pentru că atât de prăjit aveam creierul, încât ajunsesem să cred că eram pușcăriaș pe bune și că centrul ăla de recuperare era o închisoare în toată regula. Am un psihiatru care repetă încontinuu: „Realitatea este un gust cu care te obișnuiești pe parcurs.” Ei bine, eu îmi pierdusem și gustul, și mirosul realității. Aveam COVID. Dar un COVID al înțelegerii. Nu pricepeam absolut nimic.

Însă Durerea nu avea nimic iluzoriu. De fapt, atât de tare mă durea, că am renunțat la țigări – și, dacă ai ști cât de mult obișnuiam să fumez, precis ți-ai da seama că ceva nu era deloc în regulă. O angajată a centrului, pe al cărei ecuson ar fi fost mai bine să scrie INFIRMIERA SCÂRBĂ, mi-a sugerat că sărurile de baie Epsom mi-ar putea alina „starea de disconfort”. Nu ar trebui să le pui doar niște amărăți de plasturi oamenilor răniți într-un accident de mașină. Nu ar trebui să lași pe cineva să îndure toată Durerea asta, fierbând în suc propriu. Nu-i așa? Dar într-adevăr este o chestie cu care „te obișnuiești”, așa că am folosit sărurile Epsom.

Și uite așa stăteam eu în cada plină cu sărurile astea, urlând ca un câine sfârtecat de cioiți. Și Erin m-a auzit, dar ce spun eu aici?, m-a auzit toată lumea din San Diego. A apărut în

pragul băii, s-a uitat la mine cum mă zvârcoleam de Durere și m-a întrebat doar atât:

— Vrei să mergi la spital?

Dacă Erin credea că mi-era atât de rău, încât era nevoie mă duc la spital înseamnă că așa era. Plus că observase deja că nu mai fumam.

— Mi se pare o idee al dracului de bună, am bâiguit eu printre urlete.

Erin a reușit cumva să mă scoată din cadă și m-a șters de apă. Am început să mă îmbrac și, chiar atunci, a apărut la ușa noastră o asistentă, probabil alertată de urlete și imaginându-și că în incinta centrului este măcelărit un câine.

— Îl duc la spital, a anunțat-o Erin.

Întâmplarea a făcut ca îndrumătoarea respectivă – Catherine o chema – să fie o blondă superbă, pe care se pare că o cerusem de nevastă când venisem acolo, așa că nu era chiar cea mai mare admiratoare a mea. (Fără mișto acum, atât de praf eram când am ajuns, că i-am propus să se mărite cu mine, apoi m-am prăvălit pe trepte.)

— Este un comportament manipulator, tipic pentru toxicomani, i-a spus Catherine lui Erin în timp ce eu continuam să mă îmbrac. Vrea să ajungă la spital, ca să le poată cere medicamente celor de acolo.

În cazul ăsta, ia-ți adio de la căsătoria cu mine, i-am zis eu în gând.

Urletele îi alarmaseră deja și pe alții, convinși acum că ori baia mea era plină cu intestine și sânge de câine, ori cineva avea parte de o Durere cumplită. Șeful secției, Charles,

i s-a alăturat lui Catherine în pragul ușii, ca s-o ajute să ne împiedice să plecăm.

Să ne împiedice să plecăm? Da' ce, aveam doișpe ani?

— Este pacientul nostru, a spus Catherine. Nu ai niciun drept să-l iei de aici.

— Îl cunosc pe Matty, a insistat Erin. Nu încercă să faci rost de medicamente.

Și s-a întors spre mine.

— E nevoie să ajungi la spital, Matty?

Am dat din cap și am mai urlat puțin.

— Îl duc, a zis Erin pe un ton hotărât.

Am reușit cumva să trecem de Catherine și Charles, să ieșim din clădire și să ajungem în parcare. Nu spun „cumva“ din cauză că ne-ar fi făcut cine știe ce probleme Catherine și Charles, ci pentru că, la fiecare pas pe care-l făceam, Durerea devenea și mai cruntă.

De sus, de pe cer, o sferă galbenă și strălucitoare se uita cu dispreț la mine, nepăsându-i câtuși de puțin de calvarul prin care treceam.

Ce-i aia? m-am întrebat eu, ajuns la paroxismul agoniei. *A, soarele e. Da...* Nu prea ieșeam din casă.

— Aduc o persoană publică, cu dureri abdominale severe, a spus Erin la telefon, în timp ce deschidea portiera.

Mașinile sunt niște obiecte banale, până în momentul când nu mai ai voie să le conduci, când devin cutii magice ale libertății și simboluri ale unui trecut încununat de succes. Erin m-a pus pe scaunul din dreapta și m-am sprijinit de spătar. Mă zvârcoleam de Durere, aveam senzația că o să-mi crape burta.

Erin s-a urcat la volan, s-a întors cu fața spre mine și m-a întrebat:

— Vrei să ajungem cât mai repede sau vrei să încerc pe cât posibil să evit gropile de pe drum?

— Du-mă naibii acolo, femeie! am reușit să zic.

Dar uite că Charles și cu Catherine se hotărâseră din nou să ne împiedice să plecăm – de această dată, cu mai multă fermitate –, așa că se proptiseră în fața mașinii. Charles stătea cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să zică „Nu treceți de noi!“, de parcă ar fi fost în stare să oprească singur un automobil de o mie trei sute și ceva de kilograme.

Colac peste pupăză, Erin nu reușea să pornească motorul. Trebuie să-i *spui* cu voce tare – da, am mașină șmecheră, pentru că am jucat în *Friends*. Catherine și Mâini-Ridicate nici nu s-au clintit. După ce Erin și-a dat seama cum să pornească drăcia aia, nu a mai avut de făcut decât să ambaleză motorul, apoi a băgat mașina în viteză, a întors și a urcat pe o bordură, iar zgâlțâitura mi-a ricoșat prin tot corpul, cât pe ce să mă omoare instant. Mergând cu două roți cocoțate pe bordură, a trecut de Catherine și de Charles și a ieșit pe stradă. Cei doi s-au uitat după noi, deși mie îmi cam venea să o rog să-i calce – crede-mă, te sperii de moarte când nu poți să te oprești din urlat.

Păi, dacă mă prefăceam în halul ăsta doar ca să-mi fac rost de pastile, atunci pe bune că meritam un Oscar.

— Chiar vrei să treci așa de repede peste limitatoarele de viteză? Nu știu dacă observi, dar mie mi-e cam rău. Mergi mai încet, am implorat-o eu.

Și mie, și ei ne curgeau lacrimile pe obraji.

— Trebuie să merg repede, a spus Erin, uitându-se la mine cu ochii ei căprui și blânzi, plini acum de îngrijorare și teamă. Trebuie să ajungi acolo imediat.

Cam atunci mi-am pierdut cunoștința. (Apropo, zece pe scara durerii înseamnă că te doare atât de tare, încât leșini.)

(Atenție: următoarele paragrafe pot fi considerate o biografie, nu o *autobiografie*, fiindcă eu nu mai eram prezent la desfășurarea evenimentelor.)

Cel mai apropiat spital de centrul de recuperare era Saint John's. Pentru că Erin avusese destulă prezență de spirit și sunase din timp ca să-i anunțe că o vedetă urma să ajungă la ei, la intrarea ne aștepta cineva pentru urgențe. Când le dăduse telefon, Erin nu știa exact cât de rău îmi era, așa că o îngrijora mai mult gândul că m-ar fi putut vedea lumea într-o stare deplorabilă. Dar tipii de la spital și-au dat seama că situația era extrem de gravă și m-au transportat repede într-o sală de tratament. Se pare că acolo aș fi zis:

— Auzi, Erin? Ce caută pe canapea mingile alea de ping-pong?

Normal că acolo nu erau nicio canapea și nicio minge de ping-pong. Deliram. (Habar n-aveam că poți să delirezi din cauza durerii, dar, uite așa, am aflat.) Apoi și-a făcut efectul și Dilaudidul¹ (medicamentul meu preferat din toate câte există pe lumea asta) și mi-am recăpătat cunoștința. Însă doar pentru scurtă vreme.

¹ Dilaudid – denumirea comercială a hidromorfonei, analgezic pe bază de morfină (n. tr.).

Mi s-a spus că trebuie să fiu operat urgent și, dintr-odată, parcă toate asistentele medicale din California au dat buzna în sala în care eram. Una dintre ele i-a spus lui Erin:

— Trebuie să ne grăbim!

Erin era pregătită, așa că am luat-o la fugă cu toții – mă rog, *ele* au alergat, pentru că eu stăteam în căruciorul cu roțile și m-am lăsat împins cu viteză maximă într-o sală de consultații. Lui Erin i s-a cerut să plece de acolo la doar câteva secunde după ce eu i-am spus: „Te rog, nu mă lăsa singur.“ Apoi am închis ochii și i-am mai deschis abia după două săptămâni.

Da, așa este, doamnelor și domnilor, am fost în comă! (Iar cretinii ăia de la centrul de recuperare încercaseră să ne blocheze mașina?!)

Primul lucru pe care mi l-au făcut când am intrat în comă a fost să mă intubeze, iar porcăria aia toxică mi-a intrat în plămâni timp de zece zile. Plămânii mei n-au fost prea încântați de chestia asta – m-am îmbolnăvit imediat de pneumonie – și fix atunci mi-a explodat și colonul. Să repet, în caz că nu m-a auzit cineva: mi-a explodat colonul! Am fost acuzat de multe ori că sunt de tot rahatul¹, dar acum pe bună dreptate că eram!

Mă bucur că n-am fost conștient ca să văd toate astea.

La momentul respectiv, doctorii erau aproape siguri că urma să mor. Atât de mult ghinion să fi avut, de mi-a explodat colonul? Sau să fi fost extrem de norocos că am pățit-o tocmai într-un spital din Southern California, înconjurat de medici care

¹ Joc de cuvinte în lb. engleză: *full of shit* – „a spune tâmpenii, a vorbi prostii“ (n. tr.).

puteau să mă ajute? În orice caz, problema era că acum trebuia să fac față unei operații de șapte ore, timp în care toate rudele și prietenii mei au reușit să ajungă la spital. Fiecăruia i s-a spus: „Matthew are doar doi la sută șanse să apuce ziua de mâine.“

Atât de copleșiți de spaimă și de disperare erau cu toții, că unii chiar s-au prăbușit în holul spitalului. Voi fi nevoit să trăiesc tot restul vieții știind că mama și ceilalți au auzit aceste cuvinte.

Din moment ce eram într-o operație care avea să dureze șapte ore, fiind convinși că medicii încercau să facă tot ce le stătea în putință ca să mă salveze, rudele și prietenii mei s-au dus să se odihnească puțin, iar subconștientul meu se zbătea să supraviețuiască printre toate bisturiile și tuburile alea. Plus sângele, valuri de sânge.

Scuze, mă simt obligat să vă divulg finalul: am *apucat* să trăiesc până a doua zi. Dar încă nu scăpasem de pericol. Rudelor și prietenilor mei li s-a spus că singura procedură care m-ar fi putut ține în viață pe termen scurt era conectarea mea la un aparat ECMO¹ (adică oxigenare cu membrană extracorporală). La aparatul ăsta se recurge de obicei când nu mai există nicio altă soluție – e ca un fel de *Ave Maria* și pentru pacient, și pentru medici. Plus că în săptămâna respectivă fuseseră patru pacienți din Los Angeles conectați la un asemenea aparat. Și toți patru muriseră.

¹ *Extracorporeal Membrane Oxygenation* (ECMO) – suport vital extracorporal (n. tr.).

Ca să fie și mai nasol totul, spitalul Saint John's nu avea niciun aparat ECMO. Prin urmare, s-a sunat la spitalul Cedars-Sinai, iar tipii de acolo s-au uitat la fișa mea și se pare că ar fi zis: „În niciun caz nu vrem ca Matthew Perry să moară în spitalul nostru.“

Mulțumesc frumos.

Nici UCLA Medical Center, spitalul universitar, n-a vrut să mă interneze. Oare din aceeași cauză? Cine știe? Dar măcar conducerea lui a fost de acord să trimită un aparat ECMO și o echipă de medici care să știe despre ce anume e vorba. Am fost câteva ore conectat la el și părea că funcționează! Apoi am fost transferat chiar la UCLA, cu o ambulanță plină de doctori și asistente. (Altfel, în niciun caz n-aș fi putut să supraviețuiesc unui drum de cincisprezece minute cu mașina, mai ales la cum conduce Erin.)

La UCLA m-au internat la terapie intensivă (aveam mari probleme și cu inima, și cu plămânilor) și am rămas acolo următoarele șase săptămâni. Tot în comă eram, dar, ca să-ți zic drept, cred că-mi și plăcea. Nu făceam nimic altceva decât să stau culcat, și mă simțeam bine, și îmi era cald, și ei pompau în mine tot felul de medicamente – ce putea fi mai mișto?

Mi s-a spus că n-am fost niciodată singur în tot acel timp, nici măcar un pic – mereu era câte o rudă sau câte un prieten în rezervă, alături de mine. Aprindeau lumânări și se rugau pentru mine. Atât de multă dragoste era în jurul meu.

Și, ca prin minune, am deschis ochii.

(Acum înapoi la autobiografie.)

Iar primul om pe care l-am văzut a fost mama.

— Ce e? am reușit eu să rostesc răgușit. Unde naiba sunt?
 Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că fusesem în mașină cu Erin.

— Ți-a explodat colonul, m-a lămurit mama.

Auzind asta, n-am putut decât să reacționez fix ca orice alt actor de comedie: mi-am dat ochii peste cap și am adormit la loc.

Mi s-a tot spus că, atunci când cineva este cu *adevărat* bolnav, persoana respectivă se decuplează cumva de la realitate și o cuprinde o stare de „Dumnezeu îți dă doar atât cât poți să duci”. În ceea ce mă privește, în săptămânile de după ieșirea din comă nu am vrut să aflu nimic din ce se întâmplase în perioada aia. Îmi era mult prea teamă ca nu cumva să fi fost vina mea, să nu-mi fi provocat singur toată nenorocirea aia. Prin urmare, în loc să vorbesc despre ce fusese, am făcut singurul lucru pe care mă *simțeam* în stare să-l fac, așa că, în toate zilele cât am stat în spital, m-am dăruit trup și suflet familiei mele, petrecând ore întregi cu minunatele mele surori – Emily, Maria și Madeline –, care erau noutate, și mă iubeau, și erau *lângă mine*. Iar noaptea venea Erin, așa că nu am fost niciodată singur.

Și a venit o zi când Maria – cea mai curajoasă din familia Perry (mama era cea mai curajoasă din partea familiei Morrison) – a decis că era momentul să mi se spună ce se întâmplase. Și iată-mă cum stăteam țintuit la pat, conectat la vreo cincizeci de cabluri, fix ca un robot, în vreme ce Maria mă pune la curent cu toate cele petrecute. Deci temerea mea fusese adevărată: eu făcusem asta, vina era a mea și numai a mea.

Și am plâns – băi, băiatule, cât am mai plâns! Maria s-a străduit din răsputeri să mă consoleze, dar n-a avut cum. Fusese cât pe ce să-mi iau viața. Niciodată nu m-am considerat cine știe ce petrecăreț și luasem atâtea droguri (*multe, multe droguri*) doar dintr-o dorință puerilă de a mă simți și eu bine. Și atât de bine m-am simțit, că am ajuns în pragul morții. Dar uite-mă aici, încă în viață! *De ce?* De ce fusesem cruțat?

Însă situația s-a agravat și mai mult înainte să se îmbunătățească.

Aveam impresia că în fiecare dimineață venea câte un doctor în rezerva mea ca să-mi dea alte vești rele. Totul mergea prost, totul. Deja mi se pusese o pungă de colostomie – dar mi se spusese că era temporară, slavă Domnului! –, numai că acum se pare că apăruse o fistulă, o gaură într-unul dintre intestinele mele. Problema era că nu reușeau să o găsească. Ca să rezolve problema, mi-au pus *altă* pungă, din care se prelingea o mazăgă scârboasă și verde. Numai că acum nu mai aveam voie nici să mănânc, nici să beau până nu o găseau. Și căutau zilnic fistula aia, în vreme ce mie mi se făcea din ce în ce mai sete. Ajunsesem, literalmente, să-i implor să-mi dea o cola dietetică și începusem să visez că mă fugărește o cutie uriașă de Sprite (evident, tot fără zahăr). După o lună – o lună întreagă! –, au reușit să o repereze în spatele colonului. Le-am zis în gând: *Bă, băieți, dacă tot căutați o gaură în intestinul meu, de ce nu v-a dus capul să o căutați mai întâi în spatele chestiei care A EXPLODAT?* Bine măcar că acum, că au găsit-o, puteau s-o repare, iar eu să învăț din nou să merg.

Am știut că sunt pe drumul cel bun când mi-am dat seama că îmi cam place de terapeuta pe care mi-o repartizaseră. Sigur, aveam o cicatrice imensă pe burtă, dar, oricum, nu am fost niciodată genul de bărbat care să stea la bustul gol. Nu semăn deloc cu Matthew McConaughey, plus că, și când fac duș, am grijă să țin ochii închiși.

După cum am spus, nu am fost niciodată singur în toată perioada petrecută prin spitalele alea. Niciodată. Deci, *există* o rază de lumină chiar și în beznă. Crede-mă că există, trebuie doar să o cauți foarte bine.

Am fost externat după cinci luni înfiorător de lungi. Mi s-a spus că într-un an o să mă vindec suficient pe dinăuntru ca să mă poată opera din nou și să-mi scoată punga de colostomie. Dar, deocamdată, mi-am făcut bagajele cu hainele de dormit – cinci luni în haine de dormit – și am fost dus acasă.

Încă ceva: sunt Batman.

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte, de Lisa Kudrow</i>	9
PROLOG.....	13
1. PRIVELIȘTEA.....	29
INTERLUDIU. NEW YORK	62
2. ALTĂ GENERAȚIE DISTRUSĂ	68
INTERLUDIU. MATMAN	92
3. BAGAJE.....	98
INTERLUDIU. MORT	127
4. PARCĂ AM MAI TRĂIT ASTA	136
INTERLUDIU. ZOOM.....	161
5. FĂRĂ AL PATRULEA PERETE	163
INTERLUDIU. GOLURILE.....	204
6. BRUCE WILLIS	205
INTERLUDIU. CÂND TOATE FORTELE RAIULUI SE DEZLĂNȚUIE	229
7. AVANTAJELE DE A FI JUCAT ÎN <i>FRIENDS</i>	238
INTERLUDIU. BUZUNARE.....	262
8. ODISEEA	265
INTERLUDIU. CENTRUL TRAUMELOR	282

9. TREI NU SUNT O COMPANIE, TREI DISTRUG ORICE	284
INTERLUDIU. VIOLENȚĂ LA HOLLYWOOD	295
10. MARELE LUCRU TERIBIL	299
INTERLUDIU. PARTEA CU FUMATUL	331
11. BATMAN	346
<i>Mulțumiri</i>	359